

täitluse all langes wiimaks ka Brigitta-klooster. Tallinna teise ümberpiiramise ajal lõhkusiwad Wenelased 1. Kiiinlakuu päawal 1577 Brigitta-kloostre. Seestpidi sai klooster wäljarööwitud, sarikad ja latus saiwad tulepunkts Wene laagrisse weetud ja paksematest kiwidest tehti kivilisi, mida linna peale lasti. Sellest aeast saadik seisawad Brigitta-kloostre waremed ja annawad sõnumid endisest ilust ja uhkusest. Üksi altari-pilt on järele jäänud. Hirmsal sõda ja rööwimise ajal oliwad mungad seda kallist pilti sügawasse liiwa alla matnud. Sealt töiwad Mustpea-wennad, se on, Tallinna laupmeeste ühendus, seda pärast wälja ja hoidsiwad seda oma ühenduse-majas, kus se ka nüüd weel näha on.

Waga meel afutas ka seda kloostred waitseks Jumalateenistuse paigaks, waga meel tegi seda aegamööda rikkaks. Aga head põlwe ilma kahiuta landa on raske. Hea põlw sigitab nii lergest suurustust ja pattu; surm on aga patu palk. Seda tõiki wõime meie ka Brigitta-, ehk kuidagi rahwaes ütleb — Birita-kloostre waremetest õppida. Seal seisawad need nüüd ja saawad küll weel mõni sada aastad seisma ja wahiwad tasasel ja tõsisel näul Hiru jõe tasaste laenete peale. Kui palju pisaraid wõiwad selle kena jõe laened ka Brigitta-kloostrest näinud, kui palju kurwa ja kui palju

röömuft häält sealt kuulnud olla. Aga kellele need laened seda rääkida wõiwad? Endised laened on juba ammu merde weerend, on ennast seal suure maa-ilma weega segand, on uueste pilwetesse tõusnud ja kui wihm ja rahe ja lumi maa peale tagasi tilkund, langend ja tuisland. — Küll on sealt mõni waga palwe taewa poole tõusnud, küll on sealt mõni tõrkus kostnud ja wiimaks mõni hirmu ja häda kisa kõland. Pühaks paigaks on se aga ehitud, pühaks paigaks ka kui isamaa mälestus ja kui Jumala sõrme tähendus saanud. Mõttele selle peale, kui läbi nende ruumide käid, armas lugeja!

Kuida se tuleb, et kuu mitte ifka täis ei ole.

Ennemuistne jutt Vittawi maalt.

Ennemuiste tuli kuu igal õhtul, kui päike Soojale läinud oli, pani oma latorni põlema ja tõndis üle taewa-lau, kunni päike jälle tõusis. Seda wiisi testis asi läbi aasta, ei olnud noort kuud, ei eestimest ega wiimist weerandid, waid üksi aga kuu üleühtse. Inimesed ei pidanud aga kuust suuremad lugu; tema ei küpsetanud wilsja, ei kuuwatanud heina ega soojendanud taba, ja et tema wargaid lohkutas, seda ei pandud tähele, sest pime õõ oli tundmata asi.